

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyň: **a) D. J.,** a **b) A. J.,** obě zast. Mgr. Petrem Maršálkem, advokátem se sídlem Brno, Lidická 5a, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Brno, Malinovského nám. 3, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) L. P., 2) J. P., oba zast. JUDr. Jiřím Bönischem, advokátem se sídlem Brno, Ječná 29a, a 3) Statutární město Brno, Městská část Brno - Nový Lískovec, se sídlem Brno, Oblá 75a, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2010, č. j. 29 Ca 91/2008 - 67,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2010, č. j. 29 Ca 91/2008 - 67, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně se včas podanou kasační stížností domáhají zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2010, č. j. 22 Ca 91/2008 - 67, kterým krajský soud zamítl jejich žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2008, č. j. MMB/0064738/2008 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyň proti rozhodnutí Úřadu městské části Brno - Nový Lískovec (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 1. 2008, č. j. OSV NL 5396/502/06/R/CE, kterým bylo ve sloučeném územním a stavebním řízení vydáno stavebníkovi – L. P. stavební povolení na provedení nástavby a stavebních úprav rodinného domu na ulici Z., B., na pozemku parc. č. 689/4 v katastrálním území N. L. Odvolání žalobkyně b) žalovaný zamítl s poukazem na to, že

tato žalobkyně před podáním odvolání v celém řízení žádné námitky neuplatnila; řešit její námitky vznesené až v odvolacím řízení by bylo v rozporu se zásadou koncentrace platnou pro územní i stavební řízení. Odvolání žalobkyně a) projednal žalovaný věcně.

Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že pokud žalobkyně tvrdí, že předmětnou stavbou má být zasaženo do společné nosné zdi, pravý opak vyplývá z dodatku k projektové dokumentaci z března 2008. Z něj totiž vyplývá, že po obou stranách domu stavebníka budou v úrovni I. PP a I. NP přistavěny nové nosné zdi o tloušťce 250 mm tak, aby ocelový nosník podporující panel lodžie, na kterém bude vystavěno nové schodiště, nebyl uložen do předmětné společné zdi. Aby nebylo zasaženo do společné atiky, bude nová štítová zeď o tl. 150 mm vystavěna až za společnou atikou. Tento dodatek vč. nákresů byl vypracován Ing. arch. K. K., je opatřen příslušným razítkem autorizované osoby Ing. J. K., a vzhledem k tomu, že žádná ze stran tento dodatek nezpochybnila, nemá krajský soud důvod pochybovat o jejím obsahu. Navíc již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl stanoven požadavek, aby konstrukční systém schodiště včetně zábradlí nebyl zakotven do společné nosné zdi. S ohledem na výstavbu nových nosných zdí tak nedojde k zásahu do vlastnických práv žalobkyň. Ke stavbě není třeba souhlasu žalobkyň, když k zásahu do společné zdi nedojde, navíc by bylo v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, když žalobkyním bylo vydáno stavební povolení bez vyžadování souhlasu manž. P. K namítanému nedostatečnému zjištění technických předpokladů provedení úprav a jejich bezpečnosti, zejm. co do akustického a rezonančního zatížení pokojů v domě žalobkyň, které přiléhají k nově projektované konstrukci schodiště, krajský soud uvedl, že ve věci byly osobami s příslušnými oprávněními vypracovány v r. 2007 jednak výpočet hluku z provozu schodiště a dále posudek přenosu hluku navrženého schodiště na sousední objekt žalobkyň. Z nich vyplývá, že schodiště je situováno vně domu mimo společnou zeď a je k sousednímu domu co do přenosu hluku maximálně šetrné. Krajský soud zde zdůrazňuje požadavek správního orgánu I. stupně vyjádřený v jeho rozhodnutí, že stavebník musí zvolit konstrukční systém schodiště, který nebude ukotven ke stávajícímu zdivu oddělujícímu sousední řadové domy. Za zásadní považuje krajský soud i zde dodatek projektové dokumentace z r. 2008, z něhož je zřejmé, že budou přistavěny nové nosné zdi, aby ocelový nosník podporující panel lodžie, na kterém bude vystavěno nové schodiště, nebyl uložen do společné nosné zdi; problém uložení nosníku byl tímto dodatkem projektové dokumentace vyřešen. K námitce žalobkyň o nesouladu projektové dokumentace s obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Brna č. 2/2004, o závazných částech územního plánu města Brna, že navrhované podkroví nenaplňuje požadavky na podkroví, jak jsou zakotveny v předmětné vyhlášce, soud konstatoval, že tam užitá definice podkroví je relevantní jen pro výpočet indexu podlahové plochy, nejedná se o všeobecně platnou definici podkroví, s níž by musela být projektová dokumentace v souladu. K námitce týkající se vad projektové dokumentace soud konstatoval, že byla vznesena opožděně až po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty k podání žaloby, a proto se jí nezabýval.

Žalobkyně v kasační stížnosti namítají, že:

1) jakkoli stavební povolení podmiňuje stavbu v půdorysných rozměrech domu, tyto rozměry zahrnují i společnou nosnou zeď, která není ve výhradním vlastnictví stavebníka; je tu spoluvlastnictví žalobkyň. Schválená projektová dokumentace počítá právě s využitím 150 mm nosné zdi, aniž by k tomu byl dán souhlas žalobkyň. Nikdo

z účastníků správního řízení nezpochybňoval spoluvlastnictví žalobkyň ke společné nosné zdi. To potvrzuje i názor žalovaného v napadeném rozhodnutí, kdy žalovaný bere na vědomí existenci spoluvlastnictví žalobkyň, nicméně účelově a v rozporu se zákonem argumentuje zásadou legitimního očekávání. Nikdo dosud nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které se zásahem do společné nosné zdi počítá, a to i s ohledem na schválenou projektovou dokumentaci;

2) závěry soudu vycházejí z přistavění nové štítové zdi o tl. 150 mm za společnou atiku, což je však obsahem dodatku k projektové dokumentaci, který nikdy nebyl schválen a nestal se součástí schválené stavební dokumentace. Žalobkyně se nemohly k tomuto dodatku vyjádřit, přičemž ani žalovaný nevzal tento doplněk stavební dokumentace za základ svého rozhodování;
3) co do akustického a rezonančního zatížení domu žalobkyň byl sice předložen „elaborát“ STABIL s.r.o. podepsaný Ing. B. (vycházející z posouzení přenosu hluku zpracovaným Ing. P. B., Ph.D.). Z něj však není nijak seznatelné, jaké bude konkrétní rezonanční zatížení konstrukce schodiště na stávající panely a společnou nosnou zeď. Posouzení přenosu hluku pak jen určuje, jakým směrem se má stavebník ubírat, aby dopady minimalizoval. Toto posouzení neobsahuje žádné výpočty. Zásadní je však, že posouzení Ing. P. B., Ph.D., vycházelo z chybných údajů projektové dokumentace o tom, že konstrukční systém schodiště je zvolen tak, že nebude nikterak spojen se společnou nosnou zdí. I zde žalobkyně zdůrazňují ve schválené projektové dokumentaci obsažený nosník ukotvení 150 mm do společné nosné zdi. Žalobkyně mají za to, že správní orgány posoudily soulad projektové dokumentace s obecnými požadavky na výstavbu na základě vadných podkladů;
4) co do nesouladu projektové dokumentace s obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Brna č. 2/2004, o závazných částech Územního plánu města Brna, žalobkyně zdůrazňují definici podkroví tam obsaženou, přičemž zdůrazňují, že při stavbě žalobkyň správní orgán I. stupně na dodržení parametrů podkroví podle této definice trval a žalobkyně proto musely nechat svou projektovou dokumentaci přepracovat s tím, že jinak by se jednalo o III. NP, což by bylo v rozporu s obecnými technickými požadavky na výstavbu (rodinné domy mohou mít jen dvě NP);
5) pokud žalobkyně vznesly v rámci stavebního řízení před správním orgánem I. stupně i v odvolacím řízení obsahové námitky proti podkladům rozhodnutí (zejm. proti elaborátu STABIL s.r.o. a proti statickému posudku), měly se jimi správní orgány zabývat nejen po stránce formální. Statický posudek řeší jen zatížení základů, nikoli zda zatížení unese společná nosná zeď. Pokud tyto námitky zopakovaly žalobkyně i v žalobě, měl se jimi krajský soud zabývat. Žalobkyně proto nesouhlasí s odmítnutím těchto námitek krajským soudem pro jejich údajnou opožděnost.

Žalovaný ani žádná z osob zúčastněných na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, je přípustná, a stěžovatelky jsou zastoupeny advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Nedůvodným shledal kasační soud stížní bod 4). V něm žalobkyně, stejně jako v řízení před správními orgány a v řízení před krajským soudem, zdůrazňují vymezení pojmu *podkroví*, jak je užito v bodě 9. příl. č. 1 obecně závazné vyhlášky Statutárního města Brna č. 2/2004, pod nadpisy *„Regulativy pro uspořádání území“*, *„Výklad pojmů“*.

Podle tohoto bodu *„Pro účely používání ÚPmB* (územního plánu města Brna - pozn. soudu) *se následujícími pojmy rozumí: i n d e x p o d l a ž n í p l o c h y (I P P) - vyjadřuje intenzitu využití území (např. z hlediska utváření charakteru území, možného zatížení technické infrastruktury apod.), t.j. počet m² hrubé podlažní plochy na m² základní plochy. Za hrubou podlažní plochu se přitom považuje půdorysná plocha všech plných nadzemních podlaží staveb včetně konstrukcí a za plné nadzemní podlaží pak každé podlaží vyjma podkroví a podzemních podlaží. Za podkroví se přitom považuje takové podlaží, které má pouze střešní nebo vikýřová okna (kromě schodišťových, přípustných i v obvodové stěně), které má nad minimálně 33% podlažní plochy šikmý strop a jehož svislé stěny navazující na šikmý strop jsou max. 1,3 m vysoké. Podkroví se mezi plná podlaží započítává pouze v případě, když se jeho využitelná plocha (t.j. ta, nad níž je světlá výška místnosti větší než 1,3 m) rovná minimálně 2/3 plochy pod ním ležícího podlaží. Za podzemní se přitom považuje takové podlaží, které má úroveň podlahy níže než 0,8 m pod nejvyšším bodem přilehlého území v pásmu širokém 5,0 m po obvodu objektu.“*

Z uvedeného textu je zcela zjevné, že pojem *„podkroví“* je v obecně závazné vyhlášce Statutárního města Brna definován jen pro účely této vyhlášky (srov. návětí: *„Pro účely používání ÚPmB ...“)*, a to navíc jen pro určení indexu podlažní plochy, což vyplývá z textu této definice samotné, pokud je v něm uvedeno, že *„Za podkroví se přitom považuje ...“*.

Pro závěr, že by snad tato definice představovala obecně platnou definici pojmu *„podkroví“* pro všechny účely a všechna řízení se vztahem ke Statutárnímu městu Brnu či jeho území tak neexistuje v citovaném textu žádný podklad. Stejně tak z uvedené definice nevyplývá územní regulace spočívající v tom, že by tímto způsobem byly územním plánem vymezeny požadavky na podkroví, neboť v již textu samotném je uvedeno, že tato definice podkroví platí jen pro stanovení indexu podlažní plochy. Navíc sama citovaná definice připouští ze svého vymezení pojmu *„podkroví“* výjimku, když tento pojem zprvu vymezuje oproti pojmu *„plné nadzemní podlaží“*, avšak již o dvě věty dále uvádí případ, kdy je i *„podkroví“* považováno za *„plné nadzemní podlaží“*.

Závěry kasačního soudu jsou co do této stížní námitky totožné se závěry krajského soudu a závěry žalovaného obsaženými v napadeném rozhodnutí, proto dospěl kasační soud k závěru, že krajský soud ani žalovaný se nedopustili nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Důvodnost však již nelze upřít ostatním stížním bodům.

Ve stížním bodě 5) žalobkyně namítají, že vznesly v rámci stavebního řízení před správním orgánem I. stupně i v odvolacím řízení obsahové námitky proti podkladům rozhodnutí (zejm. proti *„elaborátu“* STABIL s. r. o. a proti statickému posudku), proto se jimi měly správní orgány zabývat nejen po stránce formální. Statický posudek řeší jen zatížení základů, nikoli zda zatížení unese společná nosná zeď. Pokud tyto námitky

zopakovaly žalobkyně i v žalobě, měl se jimi krajský soud zabývat. Žalobkyně proto nesouhlasí s odmítnutím těchto námitek krajským soudem pro jejich údajnou opožděnost.

V žalobě přitom žalobkyně pod bodem III.B.3. (str. 6 žaloby) skutečně uplatnily žalobní bod obsahově totožný s vymezením námitek, se kterými se krajský soud nevypořádal, v tomto stížním bodě.

Krajský soud přitom ve svém rozsudku na str. 3, konec prvého odstavce, tuto námitku konstatuje, přesto se jí v odůvodnění rozsudku dále nezabývá. Reaguje až na požadavek žalobkyň obsažený v replice k vyjádření žalovaného, kde žalobkyně žádají, aby soud posoudil též jejich námitky ohledně vad předmětné projektové dokumentace, které i přes předložení posudku oponentního statika žalovaný vůbec neřešil. Tento požadavek pak krajský soud odmítá jako opožděný žalobní bod (str. 7, 3. odstavec rozsudku).

Z celého obsahu argumentace žalobkyň obsažené v žalobě (podobně jako i v kasační stížnosti) se přitom podává, že žalobkyně z podkladů napadeného rozhodnutí napadají zejm. *„elaborát“* STABIL s.r.o., který podle jejich názoru nezohledňuje ukotvení nosníku do společné nosné zdi proto, že vyšel z vadné projektové dokumentace [srov. stížní bod 3) kopírující část žaloby označenou žalobkyněmi jako III.B.1.3. - str. 4 žaloby]. Současně v žalobě uplatňují námitky proti statickému posudku pro neposouzení vlivu stavby na statiku společné nosné zdi. Této námitce vznesené již v žalobě potom odpovídá i jejich požadavek uplatněný v replice, ze kterého se podává nesouhlas žalobkyň se statickým posouzením (odkaz na oponentní statický posudek).

Z uvedeného nelze dovodit, že by požadavek žalobkyň, aby soud posoudil jejich námitky ohledně vad předmětné projektové dokumentace, s odkazem na posudek oponentního statika, byl novým žalobním bodem, uplatněným v replice nově (aniž by byl obsažen v žalobě). Požadavkem uvedeným v replice totiž žalobkyně jen jinými slovy opakují totéž, co je obsaženo již v žalobě v pasážích III.B.1.3. a III.B.3.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že úvaha krajského soudu o opožděnosti tohoto žalobního bodu je nesprávná, a pokud se k tomuto žalobnímu bodu krajský soud věcně nevyjádřil, je jeho rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Kasačním bodům 1) - 3) je pak společné, že žalobkyně vycházejí z projektové dokumentace schválené správním orgánem I. stupně, která byla podkladem jeho rozhodnutí. Oproti tomu krajský soud vychází z dodatku projektové dokumentace založeného do správního spisu až jako příloha vyjádření k odvolání žalobkyň proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Kasační soud na tomto místě konstatuje, že žalovaný z uvedeného dodatku projektové dokumentace při svém rozhodování v napadeném rozhodnutí vůbec nevycházel, tento dodatek v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela ignoruje. Naopak vyjadřuje se k existentnímu návrhu na zásah do společné nosné zdi ukotvením nosníku. Je to tedy až krajský soud, kdo poprvé argumentuje tímto dodatkem k projektové dokumentaci.

Zdejší soud již opakovaně vyslovil, že pokud soud poté, co dospěl k závěru o nesprávnosti posouzení právní otázky správním rozhodnutím, sám právně i skutkově posoudil věc zcela jiným směrem a předejmul stanovisko, které by měl zaujmout správní orgán, uzavřel účastníkům řízení zcela cestu k tomu, aby mohli předložit důkazy, které se z dosavadního pohledu nemusely jevit jako relevantní; takovým soudním rozhodnutím byla věc posunuta do roviny nepřezkoumatelnosti. Zamítl-li krajský soud žalobu, ačkoli vycházel z právního a skutkového stavu odlišného od stavu z něhož vycházel správní orgán a ze skutečností, které v řízení před správním orgánem nebyly zjišťovány, je takové rozhodnutí zatíženo vadami (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003 - 64, www.nssoud.cz). Taková vada řízení pak má nevyhnutelně za následek zrušení rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Krajský soud přitom zcela pominul, že uvedený dodatek k projektové dokumentaci nebyl podkladem pro rozhodování správního orgánu I. stupně (jehož rozhodnutí nebylo napadeným rozhodnutím žalovaného změněno ani zrušeno, ale naopak zcela potvrzeno). Tento dodatek tak nebyl ani předmětem ústního jednání spojeného s místním šetřením, které správní orgán I. stupně konal 24. 7. 2007 a při němž projednával námitky žalobkyň proti projektové dokumentaci; nebyl součástí správního spisu ani ke dni 7. 1. 2008, do kterého se měly žalobkyně dle sdělení ze dne 5. 12. 2007 vyjádřit k doplněným podkladům pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tento dodatek také nebyl součástí správního spisu ani v době rozhodování správního orgánu I. stupně (17.1.2008). Tento dodatek není podle obsahu spisu ani součástí ověřené stavební dokumentace [§ 115 odst. 3 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavebního zákona), ve znění pozdějších změn a doplnění].

Krajský soud též při svém rozhodování pominul žalobkyněmi namítanou skutečnost, že jakkoli správní orgán I. stupně stanovil pro provedení stavby podmínku zvolit konstrukční systém schodiště, který nebude ukotven ke stávajícímu zdivu oddělujícímu sousední řadové domy, avšak tuto podmínku blíže nijak nekonkretizoval a nechal její naplnění po stavebně-technické stránce plně v dispozici stavebníka, přičemž součástí ověřené stavební dokumentace učinil i výkres *„Stavební úpravy v 1.N.P. a v 2.N.P.“* z prosince 2006 obsahující nosník I200 o délce 6,0 m zapuštěný v úrovni I. NP do společných nosných zdí s oběma domy v sousedství domu stavebníka, do každé 150 mm (i z tohoto výkresu je zjevné, že vzdálenost mezi zdmi činí toliko 5.700 mm).

Pokud jde o možnost předložit dodatek projektové dokumentace až po uplynutí lhůty k podání námitek, tzn. příp. i v řízení odvolacím, kasační soud tuto možnost zcela nevylučuje, zdůrazňuje však, že takovým postupem nesmí dojít ke zkrácení žádného z účastníků řízení na jeho právech. Konstantní judikatura zdejšího soudu neměnně trvá na tom, že je-li při ústním jednání uplatněna námitka, na kterou stavebník reaguje změnou podkladové dokumentace, pak je povinností správního orgánu dát dle povahy změny nejméně účastníkům, jichž se tato dodatečná úprava povolované stavby týká, možnost na takovou změnu opět reagovat a vyjádřit k ní své stanovisko. Účastníci se před ústním jednáním seznamují s projektovou dokumentací a navrhovanou podobou stavby v určité

podobě, zákon jim dává právo uplatnit proti ní své námitky. Pokud se tato podoba změní, pak je z logiky věci nutno jim toto právo zachovat, t.j. dát jim možnost se seznámit se změněnou podobou stavby a uplatnit proti ní své námitky. Jiný výklad by byl popřením smyslu konání ústního jednání [srov. rozsudek ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 36/2010 - 127, navazující na dřívější rozhodnutí ze dne 22. 3. 2007, č. j. 8 As 19/2005 - 122, ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 - 36 (Sb. NSS č. 303/2004), či ze dne 14. 8. 2003, č.j. 5 A 17/2002-33 (Sb. NSS č. 41/2003), vše dostupné na www.nssoud.cz].

Žalobkyně namítají, že se s tímto dodatkem nemohly seznámit a uplatnit vůči němu své námitky, přičemž ze správního spisu se přitom nepodává opak. Uvedený dodatek byl v odvolacím řízení do správního spisu založen jako příloha vyjádření stavebníka k odvolání žalobkyň, a to dne 18. 3. 2008. Ze správního spisu se nepodává, že by s ním byly žalobkyně kdykoli seznámeny předtím, než žalovaný dne 14. 4. 2008 vyhotovil a 17. 4. 2008 vypravil (vydal) napadené rozhodnutí. Kasační soud na tomto místě připomíná, že uvedený dodatek vůbec nebyl žalovaným pojat do podkladů jeho rozhodování, neboť o něm napadené rozhodnutí mlčí.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že pojal-li krajský soud tento dodatek za základ svého rozhodování; navíc za situace, kdy rozhodoval bez jednání, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Obiter dictum pak kasační soud upozorňuje, že krajský soud se dosud ani nevypořádal s argumentací žalovaného k námitkám žalobkyně b) obsaženou v napadeném rozhodnutí na str. 5 v prvém odstavci, kde konstatuje, že se odvolacími námitkami žalobkyně b) nezabýval, protože žádné námitky neuplatnila před správním orgánem I. stupně v koncentrační lhůtě. Krajský soud tuto skutečnost při svém rozhodování dosud nijak nezohlednil přesto, že podle ustálené judikatury může mít značný vliv na jeho rozhodnutí (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 5 As 66/2006 - 100, či ze dne 18. 6. 2008, č. j. 9 As 80/2007 - 69).

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty prvé části před středníkem s.ř.s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku je krajský soud vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. března 2011

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu